

NO T'OBLIDIS DE REGAR LES PLANTES

027

La Catalina acabava de marxar. Feia ja un any i mig que venia. Era molt educada i parlava molt poc, devia ser perquè no parlava prou bé el català. Ajudava al Jaume a endreçar la Roser, feia les feines de casa i cuinava el dinar.

—Mira, Roser, la Catalina ha preparat unes verdures i una mica de pollastre, que en voldràs? —li va demanar el Jaume.

—No m'agrada, no vull! —I la Roser va encreuar els braços empenyada.

—Doncs no et donaré cap laminadura. Tu mateixa —i va a sospirar.

El Jaume va parar la taula mentre la Roser mirava els dibuixos. Després, va empènyer la cadira de rodes cap a la cuina. La Roser va menjar quatre cullerades de minestra i un tros de pollastre arrebossat i, per postres, mig flam. La resta la va aixafar amb la cullereta. Feia dos dies que el Jaume no es veia capaç d'empassar-se res.

—Què t'estimes més, Roser, un xupa-xups o una gominola?

—Una gominola, un osset! —es va posar a aplaudir.

—Molt bé, el vols groc o verd? —li va oferir dos que tenia a la mà.

—Aquest, aquest! —va dir la Roser assenyalant un que era al fons de la bossa— I tu, no mengis cap gominola, que són totes meves.

—No, dona, estigues tranquil·la.

Va guardar la bossa i després va tornar a posar la Roser davant la televisió i, quan va deixar tot disposat a la cuina, va anar a la saleta i va agafar l'àlbum.

—Mira, Roser, qui és aquesta? —va demanar-li assenyalant una foto.

—La mare.

—No, ets tu, quan vas arribar del poble a Tarragona.

NO T'OBLIDIS DE REGAR LES PLANTES

La Roser li va somriure com si li estiguessin parlant en una llengua estrangera i no entengués una paraula.

—I aquest?

—Aquest ets tu.

—Molt bé, Roser, i qui sóc jo? El teu...

—El meu... —va tancar els ulls com fent força per a recordar millor— El meu germà, el Pau.

—No, dona, no, sóc el teu home, el Jaume.

—Que no —va riure—, que ets el meu germà. Jo encara no m'he casat.

—I aquests són l'Anna i l'Albert, els nostres fills —era una foto dels dos en banyador quan eren petits.

La Roser li va mirar amb els ulls molt oberts.

—Quins nens més bonics! Llàstima que no tinguin diners per anar vestits.

—I ara són així. Mira'ls que macos.

—Aquests senyors —va dir assenyalant-los amb l'índex— van venir una vegada a casa meva —va posar la seva mà a l'avantbraç del Jaume i va afegir amb veu baixa— i eren feixucs, volien fer-me petons i a mi no m'agradava.

Abans que la Roser comencés a oblidar-se de tot, ja fa més de quatre anys, l'Anna i l'Albert venien sovint a casa amb la canalla i les parelles. La Roser cuinava i sempre feia de més perquè en sobrés i posar-les una carmanyola. Però ara només venien alguna vegada. L'Anna encarregava el menjar, que no volien donar feina. Però, tot i que no donaven feina, tampoc la treien. Tots treballaven molt i havien de tenir cura dels fills. Al Jaume ja li sabia greu no poder donar-les un cop de mà amb els nés, com feien abans. Però ells tampoc estaven mai

NO T'OBLIDIS DE REGAR LES PLANTES

disponibles quan els trucava. Per això havia anat al metge tot sol dos dies abans i la Roser s'havia quedat amb la veïna.

—I aquests són els nostres néts: l'Eva i l'Oriol de l'Anna i el Biel de l'Albert.

—Jo no vull ser més l'amiga d'aquesta nena—va assenyalar l'Eva a la foto—, és dolenta, m'ha tret la meva nina i no me la vol tornar.

—Això no és veritat —la va renyar.

—Sí que ho és —i va moure el cap de dalt a baix—. Pau, que em pots portar el cosidor? Si no m'espavilo, arribaren les noccs i no tindrè el dot acabat.

El Jaume va guardar l'àlbum i li va portar el cosidor. A dins hi havia de tot: fil, estisores, agulles,... tot de joguina. La Roser va començar a cosir, cantava en veu baixa, com quan els nens eren petits i els adormia gronxant-los. El Jaume li va acaronar la galta i ella li va somriure.

Jaume va seure al sofà, a prop de la Roser. Va tancar els ulls. I dues llàgrimes li van relliscar per les galtes. Li va venir al cap la visita amb el metge.

—I aquest tumor... que és molt gran?

—Doncs no ho sabem, per això s'ha d'operar. Però és millor que torni amb els fills o algun parent un altre dia i jo els explicaré tot.

Com que havia fet un curset d'Internet al casal de gent gran, va mirar quanta gent sobrevivia a un càncer de pulmó. No gaire. Quina mala sort. Ja s'ho deia la Roser, que no fumés tant. I ara com s'ho farien? Com tindria cura de la Roser si algú hauria de tenir cura d'ell? I si no sortia de l'operació? L'Anna i l'Albert haurien d'ajudar-los, ells, sempre tan enfeïnats. No volia ser una càrrega.

NO T'OBLIDIS DE REGAR LES PLANTES

Encara va estar-se una estona allí. Després va sospirar, es va aixecar i va anar a l'habitació. A la llibreta d'estalvis hi havia només cent dotze euros i eren a dia disset. “Les pessetes condien més, collons!”. Se li escapaven les llàgrimes. Va anar a la cuina i va agafar una banqueta que va portar al balcó i va empènyer fins que va topar amb la barana. Llavors va mirar les plantes. No feia tants dies que les havia regat. Tot i això, va buscar la regadora, va tornar a la cuina i va obrir l'aixeta. Les plantes de la Roser van ser sempre l'enveja de tot el veïnat. La primera vegada que va marxar amb els nens petits a estiuejar al poble li va dir: “No t'oblidis de regar les plantes”. Però no es va recordar i es van assecar totes. Quan la Roser ho va descobrir es va posar... El Jaume ja no es va tornar a oblidar mai més de regar-les. Quan la regadora era plena, va sortir i va regar totes.

Quan va acabar, va entrar i va apropar-se a la Roser.

—T'estimo molt —i li va fer un petó al front.

—Pau, pots portar-li tu el berenar al pare que jo he d'acabar aquest llençol?

—No et preocupis, ja m'encarrego jo.

—Gràcies —el va agafar de la mà perquè no marxés—. Jo també t'estimo.

El Jaume va començar a plorar.

—No ploris, fill meu, que els Reis ja et portaran un altre cotxet.

—Tens raó —es va eixugar les llàgrimes.

Li va fer un altre petó i va sortir al balcó. Va posar les mans a la barana i va sospirar profundament. Se'l van tornar a omplir els ulls de llàgrimes. “Es portaran la Roser en un lloc on tindran cura d'ella i on hi serà algú que regarà les plantes perquè estiguin sempre precioses, com a ella li agrada”, va pensar. Va pujar a la banqueta i va saltar.